



SPRAWOZDANIE
KOMISJI KULTURY I ŚRODKÓW PRZEKAZU

- o poselskim projekcie uchwały w sprawie upamiętnienia ofiar pacyfikacji strajku w Kopalni „Wujek” oraz pozostałych ofiar stanu wojennego w czterdziestą rocznicę jego wprowadzenia (druk nr 1769),
- o poselskim projekcie uchwały w sprawie bolesnej rocznicy wprowadzenia stanu wojennego (druk nr 1790)

Marszałek Sejmu, zgodnie z art. 37 ust. 1 i art. 40 ust. 1 regulaminu Sejmu – po zasięgnięciu opinii Prezydium Sejmu – skierowała w dniu 16 listopada 2021 r. projekt uchwały zawarty w druku nr 1769 oraz w dniu 26 listopada 2021 r. projekt uchwały zawarty w druku nr 1790 do Komisji Kultury i Środków Przekazu do pierwszego czytania.

Komisja Kultury i Środków Przekazu po przeprowadzeniu pierwszego czytania oraz rozpatrzeniu tych projektów uchwał na posiedzeniach w dniach 1 i 2 grudnia 2021 r.

wnosi:

W y s o k i S e j m uchwalić raczy załączony projekt uchwały.

Warszawa, dnia 2 grudnia 2021 r.

Sprawozdawca

Przewodniczący Komisji

/-/ Jacek Świąt

/-/ Piotr Babinetz

UCHWAŁA
SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia

**w sprawie upamiętnienia ofiar stanu wojennego, w tym ofiar pacyfikacji Kopalni
„Wujek”, w czterdziestą rocznicę jego wprowadzenia**

Przed czterdziestu laty, 13 grudnia 1981 roku, wojskowa junta z Wojciechem Jaruzelskim na czele, wprowadziła w Polsce stan wojenny. Ten akt zdrady i wojny przeciw własnemu narodowi został narzucony formalnie uchwałą Rady Państwa, a następnie poparty przez Sejm PRL. Były to tylko fasadowe zasłony dla dyktatury sprawowanej przez Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą. Wprowadzenie stanu wojennego to desperacka próba ocalenia komunistycznej władzy i realizacja decyzji Związku Sowieckiego, że ustanowione przez nich władze PRL mają same rozprawić się z „Solidarnością”.

Głównym celem komunistów było całkowite zniszczenie potężnego ruchu pracowniczego, niepodległościowego i demokratycznego, stworzonego wokół NSZZ „Solidarność” i „Solidarności” Rolników Indywidualnych. Odrodzone społeczeństwo, natchnione nauczaniem św. Jana Pawła II, chciało odnowić oblicze polskiej ziemi, domagając się szacunku dla ludzi pracy. Wywalczona w sierpniu 1980 roku i niepełna jeszcze podmiotowość narodu polskiego, została ponownie stłumiona siłą. Była to ostatnia próba powstrzymania wolnościowych dążeń polskiego społeczeństwa, któremu zabrano odzyskaną dopiero nadzieję. Paradoksalnie stan wojenny wzmógł jednak opór przeciwko komunistycznym rządóm.

W noc wprowadzenia stanu wojennego aresztowano i internowano tysiące członków „Solidarności”, intelektualistów oraz działaczy opozycji niepodległościowej i demokratycznej. Zmilitaryzowano wiele instytucji i zakładów pracy, zablokowano łączność telefoniczną, wprowadzono cenzurę prywatnej korespondencji, zniesiono prawo do zgromadzeń, zrzeszania się i strajków, zawieszono działalność związków zawodowych oraz ograniczono wolność poruszania się. Następnie zlikwidowano organizacje dziennikarskie i artystyczne, m.in. Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich czy Związek Literatów Polskich.

Zbrodnicze intencje autorów stanu wojennego ujawniły się w pełni już w czwartym dniu jego obowiązywania, kiedy siły ZOMO i LWP dokonały krwawej pacyfikacji Kopalni „Wujek” w Katowicach, zabiły dziewięciu górników i ciężko raniły dwudziestu trzech. Strzały w

Kopalni „Wujek” były zwiastunem kolejnych represji. Komuniści zamordowali około stu znanych z imienia i nazwiska osób na czele z bł. księdzem Jerzym Popiełuszką, ale większość z nich oficjalnie zginęła w niewyjaśnionych okolicznościach z rąk tzw. nieznanymi sprawców. Ofiarami stanu wojennego były także osoby, które straciły swoje życie m.in. w wyniku zablokowania łączności telefonicznej uniemożliwiającej wezwanie służb ratunkowych. Do dziś nie jest znana pełna liczba ofiar stanu wojennego. Dopóki prawda o komunistycznych zbrodniach nie zostanie ujawniona, sprawa ta pozostanie otwartą raną w sercach Polaków.

Stan wojenny był gwałtem zadany dumnemu, kochającemu wolność narodowi i osłabieniem masowego charakteru ruchu solidarnościowego. Jego sprawców nie spotkała zasłużona kara. Bolesne i tragiczne konsekwencje tej zbrodni wciąż dają o sobie znać w wielu polskich domach. Nie wolno dopuścić do tego, żeby prawda o tej zdradzie została rozmyta i zrelatywizowana. Pamięć o ofiarach zbrodni stanu wojennego – zabitych, rannych, więzionych, internowanych, prześladowanych na różne sposoby i setkach tysięcy wyrzuconych z kraju, zmuszonych do emigracji – nie może zagać.

Pragnienia wolności, demokracji i przełamania komunistycznej dyktatury oraz wyzwolenia Ojczyzny spod wpływu sowieckiej Rosji nie udało się powstrzymać nawet przy pomocy wojska, czołgów, SB i ZOMO. Polska po 1989 roku odzyskała Niepodległość. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyraża podziękowania dla przedstawicieli wolnego świata, którzy po wprowadzeniu stanu wojennego pośpieszyli z pomocą Polsce i Polakom.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z największą czcią upamiętnia ofiary pacyfikacji Kopalni „Wujek” i wszystkich zbrodni komunistycznej władzy. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej składa najgłębszy hołd poległym za wolną Polskę i za „Solidarność” oraz wyraża najwyższy szacunek dla wszystkich, którzy zdobyli się na odwagę, żeby przeciwstawiać się uruchomionej 13 grudnia 1981 roku kolejnej machinie zniewolenia narodu polskiego.